

DENG ANQING, 邓安庆, f. 1984, kommer fra Wuxue i Hubei-provinsen. Deng har studeret litteratur. Efter at have boet og arbejdet forskellige steder har han slået sig ned som forfatter i Beijing. Blandt hans værker er essaysamlingerne *King on Paper*, *A Soft Distance* og *Candies in the Mountain*. Desuden er Deng Anqing forfatter til novellesamlingerne *I met a Somali Pirate* og *A Star at the End of the Sky* og til romanen *Wanghua Town*.

Fyrre dage i karantæne bragte mig tættere på mine forældre er et blandt flere essays, som Deng Anqing skrev på kinesisk og udgav på sin blog, da han i vinteren 2020 var i karantæne sammen med sine forældre i hjembyen Wuxue i Hubei-provinsen.

FYRRE DAGE

Endnu en gang tog min far og jeg til byen for at hente medicin.

Far sad i sundhedsklinikkens venterum med mundbind på. Så snart jeg kom ind, løftede lægen sit termometer og målte min temperatur. Han skrev nogle informationer på et stykke papir, stemplede det og sagde: "Tag det med ind ved siden af til landsbykomiteen og få dens stempel."

Det viste sig at være en slags attest: "Patient Deng XX (min fars navn), mand, 69 år, kropstemperatur 36,5°C, bosiddende i det-og-det område, i den-og-den landsby. Opsummering: Patienten har haft diabetes i 10 år. Der anbefales opfølgning på det lokale hospital. Han ledsages af sin søn, Deng Anqing, mand, 36 år, kropstemperatur 36,2°C, bosiddende i den-og-den landsby." Nederst var lægens underskrift, datoen og sundhedsklinikens stempel.

Vi tog attesten med ind til landsbykomiteen. Vi forklarede situationen til formanden, og han tilføjede på papiret: "Deng Anqing, ikke i karantæne, status godkendt, er givet tilladelse til at passere." Så satte han landsbykomiteens stempel.

Jeg gik hjem og hentede vores trehjulede elmotorcykel og kørte tilbage til sundhedsklinikken, hvor jeg samlede min far op. Vi

Den trehjulede elmotorcykel er mine forældres primære transportmiddel, som de bruger til alle formål.

kørte ud ad landevejen i retning mod byen. Min hjemby Wuxue blev lukket ned umiddelbart efter Huanggangs nedlukning 24. januar (Wuxue hører administrativt under provinsbyen Huanggang i Hubei). Al offentlig transport blev indstillet, og 31. januar blev der sat begrænsninger på brug af el- og motorkøretøjer. Jeg måtte ikke engang køre til byen på den eldrevne trehjulede uden skriftlig tilladelse fra landsbyledelsen.

Det var nu tredje gang, vi var af sted for at købe medicin til far, fordi hospitalet kun udleverede nok til en uge ad gangen. De to første gange var det frygtelig besværligt. Nu håbede vi på, at det ville gå mere glat denne gang. Far havde brug for insulin til sine daglige indsprøjtninger. Holder man for lang pause med insulin, kan det føre til forhøjet blodsukker og give symptomer som kvalme og opkast, øget søvnbehov, nedsat appetit m.m. Derfor holdt vi i familien skarpt øje med far.

Vejen til byen lå øde hen. Vi så ikke en eneste bil på hele turen. Ved alle indfaldsveje var der opstillet blokader, og ved vejsiden patruljerede landsbykadrer med armbind. Langs hovedvejen hang der bannere fra træ til træ påtrykt forbud mod forsamling og spil.

Efter en halv time var vi fremme ved byen. Et kæmpe køretøj placeret på tværs af vejen levned os kun lige plads nok til at komme igennem med vores trehjulede, og i et telt,

der var slået op ved siden af, sad de, der var ansvarlige for at kontrollere køretøjer på vej til byen. Jeg viste dem vores attest, og de vinkede os igennem. Det var første gang, efter jeg kom hertil fra Beijing for mere end 40 dage siden, at vi så lukkede døre og porte til hvert eneste hjem langs vejen.

Vi nåede frem til byens hovedgade og her blev vi standset ved endnu en midlertidig vagtpost. Endnu en gang fandt jeg vores attest frem. Vagterne kastede et blik på den og lod os passere.

Ved indgangen til hospitalet stod fem kampklare medarbejdere klædt i beskyttelsesdragter. Far og jeg gik først hen til en registreringsdisk, hvor vi fik målt temperatur, og da alt var i orden, gik far ind for at købe sin medicin.

Jeg var på vej til at følge efter ham men blev stoppet af en medarbejder. Jeg råbte efter far: "Køb nu ikke for lidt! Ellers skal vi bare snart af sted igen." Far nikkede og fortsatte den velkendte vej. Medarbejderen sagde: "Det er ikke sådan, at man bare kan

Far er på vej ud fra hospitalet med sin insulin.

Med min far på vej til undersøgelse.

Efter Covid-19 epidemien var bragt under kontrol, kunne alle igen gå til lægen på det lokale hospital. Alle bar mundbind, og der var en nervøs stemning.

bede om at købe mere. Man får en fastsat mængde.”

Det var så forklaringen på, at insulinen altid kun rakte til omkring en uge. Efter lidt tid kom far ud med regningen fra lægen og bad mig komme ind for at betale. Jeg fik igen checket, at min temperatur var normal, og blev lukket ind.

Da jeg betalte, fik far øje på prisen og sukkede indigneret: ”Hvorfor er det så dyrt? Når jeg køber insulin på apoteket, koster det ikke nær så meget!”

”Sådan er priserne på hospitalet,” sagde medarbejderen bag lugen.

Far ville sige noget mere, men jeg brød ind: ”Det er ikke så mange penge, far, det er ikke noget at snakke om.” Der var folk omkring os, som kiggede, og jeg følte mig pinligt berørt. Da vi var kommet ud fra hospitalet, spurgte far, hvor meget jeg havde betalt, og jeg svarede 158 *kuai*. Han nikkede: ”Det er godt nok. Vi har fået modregnet nogle-og-tyve *kuai*.”

Jeg startede motorcyklen, og far, der sad bagved på ladet, fortsatte: ”Faktisk er medicinen ikke så dyr, når tilskuddet fra sygeforsikringen bliver trukket fra. Er det ikke det, du mener?”

Jeg nikkede. Jeg var klar over at far bragte emnet op igen, fordi han følte sig utilpas ved, at jeg havde betalt.

På hjemturen var vejen lige så øde som før.

Far sukkede bevæget: ”I hele mit liv har jeg aldrig set noget lignende”.

”Og vi aner ikke, hvornår karantænen får en ende”, svarede jeg.

Far lo: ”Længes du efter at komme tilbage til dit arbejde i Beijing?”

”Jeg kan fint arbejde online herhjemme, så jeg forsømmer ikke noget”, sagde jeg.

”Det er jo godt”, mente far.

Efter en stund tilføjede han: ”Du har aldrig været hjemme hos os i så lang tid. Sådan en chance kommer nok ikke igen”.

”Du er vel ikke ved at være træt af at have mig i huset?” svarede jeg lidt for sjov.

Far gav mig et klap på ryggen: ”Ikke det mindste! Du må blive så længe, det skal være. Du aner ikke, hvor glad jeg er.”

Så spurgte han: ”Keder du dig her? Livet på landet er jo ikke så spændende som i byen.”

”Nej, jeg er rigtig glad for at være her”, svarede jeg.

Det var ikke løgn. Jeg havde tænkt over, hvordan det var hvert år, når jeg kom hjem til nytår. Der gik ikke mere end et par uger, før jeg igen havde travlt med at komme tilbage til Beijing. Jeg var som en gæst på besøg, jeg pakkede ikke engang min kuffert ud, for jeg skulle jo alligevel snart rejse igen. Nogle dage gik med at gå rundt til familie og naboer og ønske godt nytår, og nogle dage gik med at mødes med gamle venner, så den tid, jeg faktisk tilbragte sammen med mine forældre, var ganske kort.

Men i år var det anderledes. Siden jeg forlod Beijing 19. januar, havde jeg tilbragt mere end 40 dage hjemme.

Jeg havde selvfølgelig spurgt mig selv, om jeg fortrød, at jeg var taget hjem til nytår i år. Inden jeg rejste, var jeg udmærket klar over, at der var en virus i udbrud, og jeg kunne sagtens have aflyst rejsen og være blevet i Beijing, som en del af mine venner havde gjort. Men dengang var epidemien endnu ikke brudt ud for alvor, og det virkede stadig sikkert nok at rejse. Alligevel var der mange, der i timerne før nedlukningen greb chancen og forlod Hubei. En af dem var en god ven, som kom forbi, inden han rejste, og spurgte, om vi skulle tage af sted sammen, hvilket jeg takkede nej til.

Rapsmarker i fuldt flor bag vores hus. Luften var fuld af blomsternes duft.

At efterlade sine forældre og selv flygte. Det kunne jeg ikke få mig til, og jeg var taknemmelig for, at jeg blev. Havde jeg ikke været her, ville far være endnu mere bekymret, når han skulle hente medicin og den slags.

Attesten lå stadig i min lomme, og ved vejsidekontrollen på hjemvejen blev jeg ikke bedt om at finde den frem endnu en gang. Jeg kom til at tænke på attestens første linje: "Patient Deng XX (min fars navn), mand, 69 år ...". Min far ville snart fylde 70 år.

Jeg mærkede et sug af bekymring. Selvfølgelig kendte jeg min fars alder, men først nu under mit ophold herhjemme, havde jeg bemærket, hvor meget han var ældet. Efter lang tids sygdom var han svundet ind, hans ansigt var blevet blegt, hans gang usikker, og han faldt ofte i søvn foran fjernsynet. Årene havde sat deres spor, og min far var langsomt ved at blive en gammel mand. Og min tid til bage sammen med ham var derfor så kort.

Tidligere kunne jeg, ærligt talt, blive virkelig træt af min far. I bund og grund er det nok, fordi vi ligner hinanden for meget. Det føltes som at se sig selv i et spejl og ved første blik kun se det, der vakte ubehag. Jeg er en yngre udgave af min far, og ifølge min mor er vi også i temperament som to alen ud af et stykke. Hun siger altid: "Tal nu ikke som din far, uden at bruge hovedet".

Episoden på sygehuset, hvor min far højrosted påstod, at medicinen var dyr, havde irriteret mig på den der velkendte facon. Far havde ikke kontrol over sine følelser, han fremstod naiv som et barn, en smule kujonagtig og samtidig impulsiv. Når jeg kigger på mig selv, ser jeg alt det, jeg har arvet fra min far, et barnligt temperament: god af natur men temmelig selvoptaget.

Fars ivrige snak om medicinpriser minde mig om en episode, som ligger en del år tilbage. Jeg var i Ejini, i Indre Mongoliet, og fik et opkald hjemmefra. Det var far, der spurgte, hvad jeg lavede. Jeg fortalte, at jeg var i Indre Mongoliet og skulle lige til at fortælle, at jeg var på ferie, da han nervøst brød ind:

"Betalers din arbejdsplads udgifterne?"

Den bemærkning fik alarmklokkerne til at ringe, og jeg svarede ham helt enkelt: "Ja da, jeg får hele turen betalt."

"Nå, det var godt", sukkede far dybt.

De næste gange vi talte i telefon, spurgte han: "Har du nu fået pengene refunderet?" og jeg svarede: "Det har jeg, ja, det har jeg." En måned senere begyndte far igen: "De der penge du lagde ud, da du var i Indre Mongoliet ..." "Dem har jeg fået, jeg har fået det hele," forsikrede jeg ham. Først da var far beroliget.

Min far var bange for at mangle penge. Hver en mønt blev vendt og drejet og skulle bruges fornuftigt. I mit liv er det at rejse kilde til vigtige oplevelser og erfaringer, men glæden og tilfredsheden ved rejserne kan jeg ikke dele med min far. Han ville ikke kunne forstå mig. Jeg har flere gange forsøgt at dele oplevelser med ham, men hver gang lød hans indvending: "Lad nu være med at fråse med dine penge. Hvad skal de rejser til for? De giver jo ikke mad på bordet". Herefter har jeg været tilbageholdende med at fortælle ham om mit liv.

Min fars bekymring havde dog en følgevirkning for mig: Jeg brugte selvfølgelig af mine egne penge, men det var med en udefinerlig følelse af skam. For eksempel kunne jeg tænke: "De penge, som jeg bruger på denne rejse, kunne lige så godt være brugt på at give mine forældre mad på bordet eller betale for et lægebesøg". Når jeg brugte penge på mig selv, følte jeg mig som en egoist, der kun tænkte på min egen fornøjelse. Når jeg var ude at spise dyrt, lød min indre stemme: "I hele deres liv har far og mor aldrig smagt så god mad, og alligevel spiser jeg, til jeg er proppet." Den slags skyldfølelse er som et bundløst hul, der aldrig kan fyldes.

Følelsen var altid stærkest omkring nytår. Hvert år, når jeg kom hjem for at fejre nytåret, købte jeg nyt tøj til mine forældre, forærede dem lidt penge, hyggesnakkede og så TV sammen med dem. Det lettede min dårlige samvittighed en smule, men så snart jeg tog derfra, blev jeg igen overvældet af den dybe følelse af at være i gæld. Den tid vi havde sammen, var alt for kort, og adskillelsen for lang.

Hver en telefonsamtale jeg havde med mine forældre, når jeg var i Beijing, blev fulgt af et stik af smerte. Vi talte om banale ting, om hvad vi havde spist, om vejret var varmt eller ej, om lønnen var gået ind. Vi var alt for langt fra hinanden. De mente, jeg arbejdede for hårdt, jeg mente, deres liv var for hårdt. Ingen af os var helt ærlige, vi sagde bare hver især, at vi havde det helt fint. I den trivielle samtale pauser kunne jeg høre deres bekymring og uro.

Hjemme igen hjalp jeg far indenfor, så han kunne hvile sig på sofaen. Mor kom ind og ville høre, hvor vi havde været, og jeg fortalte om vores tur. Mor sendte far et blik:

"Du kunne vel selv have købt din insulin! Hvad skulle du slæbe Anqing, din søn, med for?"

Far grinede og sagde: "Hvis jeg ikke kan bede min søn tage med mig, hvem kan jeg så bede om det?"

"Du ...! Du vil bare have din søn til at punge ud. Jeg ved godt, hvad du er ude på," sagde mor med en stram mine.

Far grinede igen: "Hvis jeg ikke kan regne med min søn, hvem kan jeg så regne med?"

Jeg brød ind: "Det var altså ikke så dyrt, mor, du skal ikke være bekymret."

"Du har allerede sendt os 10.000 *kuai*, som han ikke rører, og så lader han dig betale," sagde mor.

"De penge er gemt til senere. Hvis vi pludselig bliver alvorligt syge, kan de blive vores redning", forklarede far.

Gennem de senere år har jeg sendt penge hjem, til hjælp i hverdagen og til udgifter ved sygdom. Far har været syg længe og har ikke selv kunnet tjene penge. I det daglige har de været afhængige af, at mor tog forefaldende arbejde for at supplere deres indtægt. Somme tider skar hun græs ved digerne, somme tider arbejdede hun på cementfabrikken sammen med min tante, og somme tider skrabede hun maling på skibsværftet ...

Jeg lavede engang et regnestykke for mor: Lagde vi de 1000 *kuai* tjent på at sælge hjemmedyrket sesam sammen med de andre små beløb fra mors forefaldende arbejde, gav det en årlig indtægt på lidt mere end 10.000 *kuai*. Herfra skulle vi trække fars læge- og medicinudgifter, og så havde de stort set ingenting tilbage til at leve for hele året. Man kan sige det sådan, at det eneste de havde at leve for, var de penge, jeg sendte.

Det er ikke, fordi jeg aldrig har beklaget mig. Når jeg var i Beijing og hørte min fars stemme i telefonen: "Jeg har noget, jeg gerne vil tale med dig om ..." så hørte jeg straks de næste ord for mig: "... har brug for penge". Når far så begyndte at tale om deres gæld, lovede jeg at sende dem 10.000 *kuai* eller mere. Senere ringede mor også og havde noget, hun ville snakke om. De havde ikke haft penge til gaver det sidste halve år, de havde ingen

indtægt, og alle penge var gået til at betale regninger. Igen sendte jeg nogle tusinde *kuai* hjem.

Jeg følte, at de lidt efter lidt regnede med de penge, jeg havde lagt til side af min hårdt tjente løn. Blot et telefonopkald fra dem derhjemme, og straks var pengene forduftet. Det var en ekstremt forvirrende følelse. Og det var umuligt at se, hvornår det ville få en ende.

Min far og mor var ikke selv i stand til at tjene penge. Min bror var gået fallit med sin forretning, så uanset den gode vilje var der ingen vej. Hvad kunne de gøre? Jeg forstod deres situation fuldstændig, der var kun mig til at hjælpe dem. Så jeg var den første, de ringede til.

Men hvorfor mig? Inderst inde følte jeg mig forurettet. Noget, jeg umuligt kunne sige til dem. De følte sig ængstelige og skyldbetyngede og tilføjede hver gang forsigtigt: "Hvis du ikke har pengene ..."

Jeg kunne ikke lade stå til, mens de sank dybere og dybere. Selv om jeg følte mig forurettet og fuld af modstand, så var det trods alt kun følelser. I sidste ende sendte jeg dem alligevel altid pengene, og i øvrigt ville jeg aldrig kunne røbe mine følelser over for dem. Mine forældre var blevet svage og hjælpeløse. Jeg kunne umuligt svigte dem.

Det var ikke før under epidemien, hvor far og jeg tog til byen sammen for at hente fars medicin, at jeg for første gang mærkede, at følelsen af indestængt bitterhed var helt væk. Det var 7. februar, og fars insulin var sluppet op. Der var ikke andre måder at komme til byen på, så vi måtte tage den trehjulede el-motorcykel.

Halvvejs til byen stødte vi på en vejspærring, som vi ikke kunne passere, og far bad mig blive for at passe på køretøjet, mens han selv fortsatte til byen for at ordne medicinindkøbet. Jeg ventede i næsten tre timer, før jeg så far slæbe sig langsomt frem ad den lille vej nede fra Yangtze-flodens store dige. Hans langsomme og kraftsløse gang fortalte mig, at han ikke havde fået fat i medicinen.

Op ad bakken kunne han næsten ikke få vejret, fødderne gled i mudderet, og benene rystede under ham. Jeg skyndte mig hen for at støtte ham. Der var våde pletter under armene på hans tøj. Jeg spurgte ham, hvordan det var gået, og han rystede på hovedet: "Alle apoteker var lukkede, og de tog ikke telefonen. Der var ikke et menneske på hovedgaden, og alle steder brølede højtalerne, at man skulle beskytte sig mod epidemien."

Jeg glemmer aldrig synet af min far, da han kom gående på den måde, den smertefulde følelse vil blive siddende i mig altid. Det var først i det øjeblik, det virkelig sank ind: Min far og min mor var ældet hurtigere, og de var mere skrøbelige og hjælpeløse, end jeg havde forestillet mig. Ugerne sammen med mine forældre havde forvandlet mig fra at være en "gæst" på besøg nogle få dage til en, der boede hos dem som en del af familien.

Før i tiden tog jeg ikke megen notits af de ting, de talte om i telefonen. Tværtimod. Manglede de penge, så sendte jeg penge. Kunne pengene bruges til at løse nogle problemer, var det fint.

Men egentlig var det ret egoistisk. Jeg havde ingen fornemmelse for, hvad min far og mor følte. Deres bekymringer for hvordan den sidste del af deres liv vil blive, bekymringer for sygdom, bekymringer for hvordan de skulle klare sig, det vedkom ikke rigtigt mig, langt væk i Beijing. Nu, derimod, var det an-

derledes. Nu havde jeg selv set fars usikre gang, jeg havde set mors sår på hælene, jeg havde set deres fortabte blikke, når de skulle bruge en *kuai* eller to på noget ...

De nævnte aldrig selv noget om den slags. Mine forældre har fulgt det princip, at "det skal vi ikke belemre børnene med", men hvad mine øjne havde set, kunne mit hjerte ikke glemme. Jeg mener ikke, der var noget forkert i, at jeg beklagede mig over mine forældre. Det var ganske enkelt, fordi vi levede hver vores liv, hvor ingen af os klart forstod den andens virkelighed. I en familie kan der være så mange følelsesmæssige forviklinger, og for at undgå at såre nogen valgte vi alle at være tavse og tilbageholdende.

Nedlukningen tvang os til at tilbringe tid sammen, hvilket var godt for os. Karantænen gav os mulighed for virkelig at forstå hinandens liv og styrkede vores følelser for hinanden.

Vejen til byen var spærret, og den trehjulede kunne ikke komme igennem. Min far måtte gå resten af vejen til hospitalet i byen. Det tog ham mere end en time hver vej.

五

Den aften gik min far tidligt i seng. Jeg sad ovenpå og læste, da min mor som vanligt kom op for at snakke lidt. Jeg fik den ide at vise hende en dokumentar om mig selv på computeren. Jeg syntes, jeg burde give mine forældre et lille indblik i mit liv. Det var første gang, min mor så en optagelse med mig, og efter at have set den til ende sagde hun med et smil:

"Jeg har været bekymret for, om du nu var en god fortæller, men det kan jeg jo se, du er. Du udtrykker dig rigtig godt."

Jeg smilede tilbage: "Du behøver ikke være bekymret for mig, jeg klarer mig rigtig godt. Før har du ikke helt vidst, hvad jeg lavede. Nu har du både set, hvor jeg bor, og hvad jeg laver."

Mor nikkede: "Sådan er det at være mor, jeg er altid bekymret for, at der vil ske dig et eller andet."

Jeg fortsatte: "Jeg har skrevet en del essays, der handler om dig. Kunne du tænke dig at høre et?" Hun sagde ja tak. Før i tiden havde jeg ikke turdet foreslå det, jeg ville have følt mig forlegen. Min mor har aldrig læst en bog. Hun har ikke lært skrifttegn, så hun ville aldrig selv kunne læse mine fortællinger. Nu syntes jeg, tiden var inde. Jeg satte mig ved siden af mor og lagde armen om hende, imens vi sammen lyttede til *Yu Mu Tongxing* (På tur med min mor). Det er beretningen om en dag, hvor jeg fulgte min mor til læge i Jiujiang, indtalt af en professionel oplæser.

Iført sin nye, blomstrede bomuldsjakke sad mor med halvlukkede øjne og lyttede: "Det er rigtigt, det var det år med SARS, hvor du var på skolen og ikke måtte komme udenfor i en måned. Din tante og jeg cyklede langt for at give dig lidt forskellige ting. Det havde jeg ikke troet, at du kunne huske."

"Det husker jeg tydeligt," sagde jeg "Vi stod på hver sin side af skoleporten, hvor du kunne række mig det, I havde med."

Da vi havde hørt essayet til ende, smilede mor. Jeg forstod, at hun var glad men ikke vidste, hvordan hun kunne udtrykke det. Så spurgte jeg forsigtigt:

"Jeg kunne egentlig bare blive boende herhjemme?"

Mor svarede hastigt: "Hvordan skulle det kunne gå? Beijing er jo dit liv. Du har et godt arbejde og er glad der, selvfølgelig skal du tilbage til Beijing."

Tanken om at blive boende hjemme havde faktisk strejft mig. Jo længere tid jeg var hjemme, jo mere ønskede jeg at forblive tæt på mine forældre. Jeg har længe fartet rundt i øst og vest, nu tænkte jeg mere på at være til rådighed. Men at bo her i længere tid? Hvad kunne jeg arbejde med her? Kunne jeg tjene nok ved at skrive til at forsørge mig selv og mine forældre? Jeg ville være afskåret fra mine venner og livet i byen. Kunne jeg for alvor vænne mig til det? Jeg vidste det ikke, og ingen kunne give mig svaret. Jeg måtte bare mærke efter, hvad jeg havde mest lyst til. Men uanset hvad fortrød jeg ikke, at jeg var taget hjem. Når alt kommer til alt, sker noget som det nok kun den ene gang i livet. Så jeg må sætte pris på det.

Mor og jeg snakkede lidt endnu, før hun rejste sig: "Det er ved at være sent, du må også se at komme i seng." Jeg nikkede.

Mor gik et par skridt, drejede hovedet og smilede: "Du kan høre lyden af din fars snorken, ikke?" Jeg lyttede opmærksomt, jo, det kunne jeg.

"Han er faldet i søvn. Du må også hellere komme i seng." Jeg nikkede igen.

Så gik mor, et skridt ad gangen, og jeg hørte lyden af hvert af hendes trin ned ad trappen.

Essayet er oversat fra kinesisk af *Jette Jørgensen*, cand.mag. i Kinastudier, cand.mag. i nordisk sprog og litteratur, filosofi og musik og *Anne Zachariassen*, cand.mag. i Kinastudier, BA i Kinastudier og antropologi, sygeplejerske og akupunktør ©

Alle fotos er taget af Deng Anqing ©

